

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN PONTIFICALE HOOGMIS VAN PINKSTEREN

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
19 mei 2013, 10u30**

Hand. 2, 1-11

Rom. 8, 8-17

Job. 14, 15-16.23b-26

Broeders en zusters,

Vijftig dagen na Pasen mag ik u een zalig en gelukkig Pinksterfeest wensen. Zoals Jezus op Pasen ademde over zijn apostelen, zo ademt Hij nog steeds over zijn leerlingen. Zoals de Geest op Pinksteren neerdaalde over de apostelen en vele omstanders, zo daalt Hij nog steeds neer over de kerkgemeenschap. De Geest van Pinksteren is de Geest van de verrezen Heer. Die Geest kent geen grenzen of muren. Geen hart is te zwaarmoedig, of Hij kan verlichting brengen. Geen conflict is te hardvochtig, of Hij kan een vonk van verzoening ontsteken. Geen toekomst is te ondoorzichtig, of Hij kan nieuw licht doen dagen. Geen mens is te eenzaam, of Hij komt hem gezelschap houden. Vandaag bidden wij dat de Geest van Jezus de Kerk mag vullen met de sterke adem van het Evangelie.

In de voorbije weken hebben meer dan negenduizend jongeren in ons bisdom het sacrament van het vormsel ontvangen. Zelf ben ik elk weekeinde in een aantal vormselvieringen voorgegaan. Soms in een kleine parochie, soms in een grote. Soms in het centrum van ons bisdom, soms in de rand. Wat treft mij dan? Telkens zit de parochiekerk vol gelovigen van minstens drie generaties. Achteraan de kerk zitten gewoonlijk de ooms en tantes of neefjes en nichtjes van de vormelingen. In het midden van de kerk zitten meestal hun opa's en oma's. Vooraan krijgen de papa's en mama's van de vormelingen een plaats. Het dichtst bij het altaar, tenslotte, zitten de vormelingen zelf. Dat zijn minstens drie generaties: opa's en oma's, papa's en mama's en hun vormelingen. In de meeste vormsels zijn trouwens nog twee extra generaties aanwezig. Een paar vormelingen hebben een fiere overgrootmoeder of overgrootvader mee. Daarnaast ontbreekt in een vormselviering zelden een baby of een peuter die de stem verheft, het liefst tijdens de homilie. Kortom: dat zijn dan vijf generaties bij elkaar. Samen overbruggen ze een leeftijdsverschil van tachtig of negentig jaar. Grote momenten in de kerk verbinden mensen met elkaar in een ketting van generaties. Het vormsel dat de twaalfjarigen ontvangen, valt niet uit de lucht. Het staat geschreven in een lang verhaal van mensen die het geloof aan hun kinderen willen doorgeven en voorleven. Meer dan negenduizend vormelingen betekent dat in de voor-

bijne maand meer dan negenduizend families samen hebben gezeten: eerst om te bidden in de kerk en nadien om bij te praten rond een feesttafel.

Soms bekruipt mij de vraag: zal die ketting van gelovige generaties niet stilvallen? In de kerk zijn grote lege plekken zichtbaar. Niet alleen jongeren vinden moeilijk aansluiting bij de kerkgemeenschap. Ook hun ouders en grootouders hebben een lossere band met de Kerk ontwikkeld. Thuis spreken over Kerk en geloof is niet gemakkelijk. Het is een onderwerp dat vlug kan leiden tot discussie of onbegrip, en dat daarom wordt vermeden. Op de relatie tussen gezin en Kerk is spanning en vaak ook weerstand gekomen. Gelovigen - jong of oud- hebben het moeilijk met het echte of vermeende standpunt van de Kerk in verband met huwelijk, seksualiteit, echtscheiding, nieuw samengestelde gezinnen of homoseksualiteit. Binnen het gezin delen ouders of partners vaak niet dezelfde mening over God, geloof, gebed en kerkgemeenschap. Meningsverschillen hierover willen ze niet laten wegen op hun relatie. Toch is er iets wat blijft. De meeste grootouders en ouders verlangen dat het geloof voor hun kinderen en kleinkinderen een bron van inspiratie mag blijven. Hoe machteloos zij zich daarbij ook voelen, ze willen het christelijke verhaal in hun familie zien verdergaan. Al is hun band met de Kerk minder sterk of frequent, op beslissende momenten willen ze niet ontbreken. Ze willen niet de ontbrekende schakel zijn in de geloofsketting die hen met elkaar verbindt. Misschien zullen sommigen dat de rest of de kracht van een 'gewoonte' noemen. Maar wat is er verkeerd met 'gewoonten' en vooral met 'goede gewoonten'? Zijn 'gewoonten' niet de brede bedding waarin wij het beste wat we hebben ontvangen aan nieuwe generaties blijven doorgeven? We zetten de gewoonte verder: niet omdat wij alles kunnen uitleggen, maar omdat onze goede wil op onze twijfel vooruitloopt.

Vandaag wil ik bidden dat de Geest van Pinksteren mag blijven waaien over alle generaties die elkaar in de Kerk de hand reiken. We moeten het geloof niet telkens opnieuw uitvinden. We ontvangen het van onze ouders en we geven het door aan onze kinderen. De schakels in deze lange ketting zijn niet gemaakt van ijzer en staal. Ze zijn gemaakt van levende mensen, die naar best vermogen hun weg door het leven en door het geloof proberen te vinden. Het zijn broze schakels die elkaar vasthouden. Meer dan vroeger beseffen we dat die schakels het niet zouden uithouden, indien Gods Geest zijn werk niet deed, even discreet als effectief. Aan een kleine opening, aan een goede gewoonte heeft Gods Geest genoeg om zijn weg door de generaties voort te zetten. Kom, heilige Geest, over alle generaties in de Kerk - kinderen, jongeren, ouders en grootouders - dat ze elkaar vasthouden en meenemen langs de weg van het Evangelie.

Na deze homilie zullen een aantal volwassenen het sacrament van het vormsel ontvangen. Welkom, beste vormselkandidaten, in deze Pinksterviering. Enkelen onder u hebben met Pasen het doopsel ontvangen en zetten met het vormsel een nieuwe stap langs de weg van de christelijke initiatie. Anderen ontvangen het vormsel in voorbereiding op het huwelijk

dat ze in de komende maanden zullen sluiten. Samen bidden we dat Gods heilige Geest u mag bezielen en leiden. Wees welkom in de levende ketting van generaties die Gods Geest met elkaar verbindt: vanaf Pinksteren tot op vandaag.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen